

ellers vil jeres demokrati ikke fungere ordentlig. Og så er det, at vi sidder i den situation, at de lande, der så ikke retter sig efter disse venlige anvisninger, har vi meget svært ved at tage os sammen til at smide ud. Vi har meget svært ved at tage os sammen til at udføre sanktioner over for de pågældende lande.

Ruslands fremfærd i Tjetjenien er et eksempel på, hvor Ministerkomiteen ikke ville foretage de samme sanktioner som den parlamentariske forsamling, og resultatet blev så, at man ikke fik mulighed for at sanktionere på den måde, man måske burde have gjort.

Det er altså problemer, som vi må møde med åbne øjne, og vi må bare fortsætte med det arbejde, som jeg synes i hvert fald i de sidste 10-11 år har været overordentlig frugtbart med det meget, meget store antal demokratier, som man har fået bragt videre frem i processen.

Kl. 15.45

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Som det er blevet nævnt, underskrev Tyrkiet for få dage siden, den 9. januar 2004, den 13. tillægsprotokol, som afskaffer dødsstraffen under alle forhold, inklusive krig. Og i virkeligheden, når man tænker tilbage på alle de kontroverser og alle de diskussioner, der har været i Europarådet med Tyrkiet, som jo i øvrigt var et af de første medlemmer – det er jo ikke, fordi de er nytillkommere – så er det jo en kæmpesucces for Europarådet, ligesom det er en kæmpesucces, at Europa i dag de facto er en dødsstraffri zone.

Det er vel at mærke et fremskridt, som er kommet ad frivillighedens vej. Det er et fremskridt, som er kommet ved, at lande er kommet til den erkendelse, at de blev nødt til at gøre det, hvis de ville være en del af selskabet.

Det er jo måske også her, at jeg i parentes bemærket vil sige, at forskellene er til fru Elisabeth Arnold og EU. Det handler jo ikke om, hvorvidt man vil have fælles retligt grundlag i forskellige lande, det handler om, på hvilket grundlag et sådant skal besluttes. Og her ser vi jo lige præcis, at det er ad frivillighedens vej, det enkelte land når frem til det, og dermed har det enkelte land kun sig selv at takke eller bebrejde, hvis man ikke er tilfreds med det resultat, der nås.

Afskaffelse af dødsstraffen er jo langt fra den eneste succes, Europarådet har. Alene det, at man har formået at samle alle lande i Europa

bortset fra to, gør jo, at antallet af lande er langt højere end det antal lande, der er samlet i EU. Man har formået at samle alle europæiske lande og sikre, at der mellem alle europæiske lande bortset fra de to, som endnu ikke er med, er en løbende debat, hvor det helt afgørende, der kommer ud af den løbende debat uanset det konkrete indhold, er, at det bliver klart for alle, at modsætningerne ikke går mellem landenes befolkninger eller mellem landene som sådan, men at modsætningerne går mellem holdninger på tværs af grænserne.

Det er jo i virkeligheden nok det mest fredsbevarende, i hvert fald hvad angår krige mellem nationer, at man opdager, at man har venner i Tyskland, i Frankrig, i Spanien, i Rusland, i Makedonien, i Aserbajdsjan, i Moldova, at man hvor som helst har venner, der mener det samme som en, ligesom at dem, man bekæmper og er politiske modstandere til i Danmark, også har deres venner rundtomkring. Det er altså ikke et spørgsmål om kamp mellem lande; det er ikke et spørgsmål om nationalisme; det er et spørgsmål om forskellige politiske holdninger, som skal diskuteres, og hvor befolkningen skal beslutte, hvilken vej der skal gås.

Europarådet har formået at udvide sig til at omfatte stort set alle Europas lande i kraft af en enorm respekt, som Europarådet har nydt i forlængelse af Østeuropas historie, Murens fald og mulighederne for at vinde demokratiske rettigheder. Især i de østeuropæiske lande har vi set en enorm tiltro til Europarådet – en enorm tiltro til Europarådet.

Det er jo ikke forkert at sige, at Europarådet i mange østeuropæiske lande har været en faktor, som alle i befolkningerne kunne forholde sig til selv på et sådant niveau, at repræsentanter for Europarådet som f.eks. Venstres fru Hanne Severinsen kunne indgå på lister over respektable eller anerkendte personer, som man gerne ville have til noget betydningsfuldt i landet. Det kunne hun, fordi hun repræsenterede Europarådet i forbindelse med diskussionen om Ukraines opfyldelse af deres forpligtigelser over for Europarådet.

Så Europarådet har haft en enorm betydning i mange østeuropæiske lande, en betydning, som langt overgår, hvad det har haft i vesteuropæiske lande grundet denne historie.

Alligevel må man sige, at der på det seneste, som jeg også nævnte i et tidligere spørgsmål, har tegnet sig nogle alvorlige problemer i horisonten. Jeg tror, der er to grunde til, at de problemer